

странны библиотеки (трѣба отъ сърце да благодаримъ тѣзи просвѣтены мѣжъе, които издырили и прибрали между свои-тѣ и наши тѣ тѣзи драгоценны древности, а то инакъ отдавна тѣ щѣхъ да сѣ предадени на вѣчно забвеніе). не ще да је излишно и съобщеніе-то йоще на три старобългарскы рѣкописи, които са-нахождатъ въ отечество-то ми Елѣна, градецъ въ Търновско окрѣжіе.

Тѣ сѣ двѣ *Чешверојевангелія* и единъ *Дамаскинъ*, и може да ги наречемъ *Елѣнскы памешници*.

Четверојевангелія-та са-нахождатъ въ реченыя градецъ у г-на Никифора П. Костандинова, останжлы нему въ наслѣдство отъ дѣды и прадѣды, сѣ священници *). Тѣ и двѣ-тѣ сѣ писаны на пергаментъ, въ форматъ октавъ — едно-то въ по-голѣмъ сѣ по-едро уставно писмо, нѣкадѣ по-хубаво а нѣкадѣ по-долнье, като по-бърже писано, — а друго-то въ по-малакъ форматъ сѣ по-дребно уставно

*) До предъ единъ поясъ време, въ отечество-то ми Елѣна (може и въ другы села и градове да је было) священнический-тѣ чинъ преминувалъ по наслѣдство на сынове и внуцы, и не было дозволено да възпріеме нѣкой този чинъ, ако той не произлѣзвалъ отъ попско колѣно. И до днесъ въ Елѣна има нѣколко таквызи попскы по наслѣдство порѣкла. На г-на Никифора покойный-тѣ дѣдо Попъ Марко бѣше и той отъ попско порѣкло; той и йоще нѣкои неговы врѣсници, стары священници, като що были са-учили по стары рѣкописны книги, четяхъ въ църква по чисто старобългарско произношеніе; въ четенъе-то имъ доро и на носевы-тѣ: *Ж, ІЖ, А, ІА* са-чуваше нѣкакво носово произношеніе — *да свеншишсен и мен швое . . . да бжи-дешъ воля швоя . . .*